உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௧] பவஹ ஐப்பசிமீ [பகுதி-௧௨.

Vol. XXXI. October-November 1934. No. 12.

பரிசோதனத் தொடர்.

(சொல்-இளம்பூரணம்.)

இதற்குமுன் இச்செந்தமிழில் பரிசோதனத்தொடர் என்னும் பெயரால் வெளிவந்த கட்டுரைகள் பல. அவை மிக்க பயனளிப்பன வென்று அறிஞர்கள் பாராட்டினர். அவற்றின் முறையைப் பின்பற்றி இப்பொழுது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார இளம்பூரணருரை பரி சோதிக்கப்படுகிறது. இதன்கண்ணும் பிழைகள் உளவாயின் அவற்றை அறிவுடையோர் திருத்தியளிக்கவேண்டுகின்றேன்.

பரிசோதனம் 1. (கிளவியாக்கம் 16.) "செப்பினும் வினவினும் சினைமுதற் கிளவிக், கப்பொரு ளாகும் உறழ்துணைப் பொருளே;" என்பது சூத்திரம். செப்புமிடத்தும் வினவுமிடத்தும் சினையொடு சினையே பொரூஉக, முதலொடுமுதலே பொரூஉக என்று இளம்பூரணர் இதற் குப் பொருளுரைத்தார். கொற்றன் மயிர் நல்லவோ? சாத்தன் மயிர் நல்லவோ? என்று சினைபற்றி வினவினவிடத்து, கொற்றன்மயிர் (அல்லது) சாத்தன்மயிர் நல்ல என்று சினைபற்றியே விடையிறுக்க; கொற்றன் நல்லனோ? சாத்தன் நல்லனோ? என்று முதல்பற்றி வினவின விடத்து, கொற்றன் (அல்லது) சாத்தன் நல்லன் என்று முதல்பற்றி யே விடையிறுக்க: என்பது கருத்து. அவ்வாறு பொருவுங்கால் ஒரு சினைக்கு மற்றொருசினையும் ஒரு முதலுக்கு மற்றொருமுதலுமாகாது, அவ்வப்பொருளே பொருவவேண்டும் என்றும் உரையாசிரியர் கூறினர்.

*

இப்பொருளெல்லாம் உரைத்த பிறகு, "இனி, சினை முதற் கூறிய முறையேயன்றிக் கூற்றினுன் முதலுஞ் சினையும் உறழ்ந்துவருவனவும் உள, குணமருங்குபற்றி. வாலாறு: இம் மகள்கண் நல்லவோ? கயல் நல்லவோ? என்பது போல்வன" என்ற இப்பகுதி இங்ஙனமே இளம் பூரணருரை அச்சுப்புத்தகத்திற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாக்கி யத்திற் பொருட்பேறின்று. இது பிழைபட்ட பாடமென்று உணரத் தக்கது.

ஆகையால் என்னிடமுள்ள மிகப்பழைய பிரதியொன்றில் இவ் வாக்கியத்தை ஒப்பு நோக்க நேர்ந்தது. அதில், "இனி சினை முதற்கூறிய முறையன்றிக்கூற்றினுன் முதலுஞ் சினையு முறழ்ந்துவருவனவு முள குணமருங்குபற்றி" என்று தெளிவாக எழுதப்பட்டு, உதாரணமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதில், பொருட்பொருத்தமிருப்பதால் இதுவே சுத்தபாடமென்று கொள்ளத்தக்கது.

சூத்திரத்தில் 'முதல் சினை' என்று முறைமையிற் கூறுது 'சினை முதல்' என முறைபிறழக்கூறிய கூற்றிற்கு ஒரு பயனுரைக்கக்கருதி இளம்பூரணர் இவ் விசேடவுரை வரைந்தனரென்று விளங்குகிறது. ஆகவே பிழைப்பாடம், 'முறையன்றிக்கூற்று' என்னுந் தொடர்மொழி யைக் கூட்டிவாசித்துப் பொருளுணர்ச்சிகொள்ளமாட்டாத ஏடெழுது வோர்குறையினுல் நேர்ந்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. இது நிற்க.

மேல்வாக்கியத்திலுள்ள 'குணமருங்குபற்றி' என்பதற்கு, 'குற்ற மில்லாதவிடத்தில்' என்று பொருள். முதலும் சினையும் உறழ்ந்து வருங்கால் கண் நல்லவோ? கயல் நல்லவோ? என்பதுபோலக் குணம்பட வருமாயின் அவ்விடத்துக் குற்றமாகாதென்பதாம்.

பரிசோதனம் 2. (கிளவியாக்கம். 33) "இனத்தென வறிந்த சினை முதற் கிளவிக்கு, வினைப்படு தொகையி னும்மை வேண்டும்;" என்பது சூத்திரம். இத்துணையென்று வரையறுக்கப்பட்ட சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் வினைப்படுத்துச்சொல்லுமிடத்து இறுதி உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக என்று இதற்குப் பொருளுரைத்து, 'நம்பிகண் ணிரண்டும் நொந்தன' 'தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார்' என்பன போன்ற உதாரணமுங்காட்டினர் உரையாசிரியர். அன்றியும் அவர்,

'இருதிணைமருங்கினைம்பாலுமறிய' என்றது, "இருதிணைமருங்கினைம் பாலறிய" (கிளவி. 10) என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்தது, செய்யுட்கண் உம்மையின்றிவருதற்கு உடம்பொடுபுணர்த்த தாம் என்று விசேடவுரை கூறினர்.

இப்பொருளின்பின்னர், "இனிச் சூத்திரத்திற் சினைமுதற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினுள் உம்மையின்றி வருவனவும் உள என்பதுபற்றி உம்மையைத் தொகுத்துக்கூறினன் என்பாரும் உளர்:" என்ற வாக்கியம் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது. இது பழைய பிரதியில், "இனிச் சினை முதற்கூறிய முறையன்றிக்கூற்றினன் உம்மையின்றி வருவனவும் உள என்பது. உம்மைத் தொகுத்துக் கூறினன் என்பாரும் உளர்:" என்று தெளிவாய் இரண்டுவாக்கியமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அச்சுப்பிரதியின் பாடத்தினும் பழைய சுவடியின் பாடமே சிறந்தது.

சூத்திரத்தில் 'சினைமுதற்கிளவி' என முறைபிறழக் கூறிய கூற்றினாற் பெறப்படும் பொருளை இவ்வுரைப்பகுதி விளக்குகின்றது. ஆகையால், கூற்றினுள் என்றிருப்பதை விடுத்துக் கூற்றினன் என்றிருப்பதைக்கொள்வது திருத்தமுடையதாம். இத்திருத்தம் 'தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக்குறிப்பு' என்னும் புத்தகத்தில் அதன் ஆசிரியராலும் உய்த்துணர்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அஃது அவ்வாறே பழம் பிரதியிற் பிழையின்றிக் காணப்படுதல் இங்குக் குறிக்கத்தகுவதே. ஏட்டுச்சுவடியில் 'னன்' 'னுள்' என்னுமெழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் உருவொத்துத்தோன்றுமாகையால் படிப்போரின் கவனக்குறைவால் இவ்வழு நேர்ந்துவிட்டதென்று தெரிகிறது.

இனி, "உம்மையின்றிவருவனவும் உள என்பதுபற்றி உம்மைபைத் தொகுத்துக்கூறினன் என்பாரும் உளர்" என்ற வாக்கியப்பகுதியும் பொருளுணர்த்துவதிற் சிறிது இடர்ப்பாடுடையதாம். இதில், "என்பது பற்றி....தொகுத்துக்கூறினன்" என இயைக்க இயலாது. ஏனெனில், இச்சூத்திரத்தில் உம்மையின்றிவருவனவும் உள என்று பெறப்படுவது, வேறொருசூத்திரத்தில் ஆசிரியர் உம்மையின்றிக்கூறியதற்கு எவ்வாற்றானும் காரணமாகமாட்டாது. ஆகையால், "என்பதுபற்றி....என்பாரும் உளர்" என்றே இயைத்து நவிந்து பொருள்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனங் கொண்டாலும் அப்பொருள் சிறந்துகாட்டவில்லை.

பழஞ்சுவடியிற்காணும் பாடத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், அதுமிகச் சிறந்தபொருளைத் தருகிறது. அதன்படி 'முறையன்றிக் கூற்றினான் உம்மையின்றிவருவனவும் உள என்பது' என்னுமளவோடு முன்வாக்கியம் முற்றிவிடும். 'உம்மையைத் தொகுத்துக்கூறினான் என்பாரும் உளர்' என்பது மற்றொரு தனிவாக்கியமாய்ப் பிரிந்து நிற்கும். இவ்விரு பகுதி வாக்கியங்களுக்கும் தனித்தனி இரண்டுபயன் உண்டு.

முந்தினவாக்கியம், இனைத்தென அறிந்த கிளவி உம்மையின்றி வருதற்கு, சொல்லிலக்கணநெறியானே அமைதிகூறுகின்றது. பிந்தின வாக்கியம், அதற்குச் செய்யுளிலக்கணநெறியானே அமைதிகூறுகின்றது. இச்சூத்திரத்தில், 'சினைமுதற்கிளவி' என்ற முறையன்றிக்கூற்றினால் உம்மையின்றிவருதல் பெறப்படும் என்பது முதல்வாக்கியத்தின் பொருள். 'தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல்' என்னும் செய்யுள்விகார வகையால் அது கொள்ளப்படும் என்பது இரண்டாம்வாக்கியத்தின் பொருள். எனவே, இவ்விருவாக்கியங்களும் தனித்தனி வேறுவேறான கோட்பாடுகளை விளக்குவனவாம்.

பிந்தினவாக்கியத்தில், உம்மையைத் தொகுத்துக்கூறினான் என்பதற்கு, 'தொகுத்தல் விகாரம்' என்னும் இலக்கணத்தாற் கூறினான் என்பது பொருள். அது செய்யுளுக்கே உரியது. "இருதோள் தோழர் பற்ற" என்பதுபோன்ற இலக்கியங்கள் செய்யுள்விகாரமென்றே அமைவு கூறினர் சேனாவரையரும். ஆகையால் அத்தகைய ஒருசார் ஆசிரியர் கொள்கையையே, இளம்பூரணர், "உம்மையைத் தொகுத்துக் கூறினான் என்பாரும் உளர்" என்று சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தமை தெளிவாகிறது. இதனை எளிதினறிய இயலாமல் யாரேனும் ஒருவர், ஏதோவொரு காரணகாரியத் தொடர்புதோன்ற, இருவாக்கியங்களையும் ஒன்று சேர்த்துவிட்டனரோ? என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், "....சினைமுதற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினான் உம்மையின்றிவருவனவும் உள என்பதுபற்றி, உம்மையைத் தொகுத்துக் கூறினான் என்பாரும் உளர்" என்ற அச்சுப்பிரதியின் பாடம் பிழையுடையதேபோலும்.

பரிசோதனம் 3. (கிளவியாக்கம் 37.) "பொருளொடு புணராச் சுட்டுப் பெயராயினும், பொருள் வேறுபடா தொன்றாகும்மே" என்பது சூத்திரம். பொருளொடுபுணராதுநின்ற சுட்டுப்பெயராமேயெனினும்

அப்பொருட்கு இயைபுபடவருமே எனின் அமையும் என்பது இதன் உரை. 'இவையல்லது பயறில்லை' என்பதில் இவை என்னுஞ் சுட்டுப் பெயர் பொருளொடுபுணராதது; ஆயினும் அது பொருட்கு இயைபுடையது; ஆகையால் அமையும்: என்பது உரையாசிரியர் கருத்து.

இச்சூத்திரத்தின் உரைக்குப்பின்னர், "இவையல்லது பயறில்லை என்புழிப் 'பயறு' என்னுஞ்சொல்லாற்பயன் உணரப்பட்டது;'அல்லது' என்னுஞ் சொல்லே எதிர்மறுத்துநின்றது; 'இல்லை' என்னுஞ் சொல்லான் இன்மை உணரப்பட்டது:" என்ற வாக்கியங்கள் இங்குள்ளவாறே அச்சுப்புத்தகத்திற் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவையல்லது பயறில்லை என்பதில் ஒவ்வொருசொல்லும் ஒவ்வொருபொருளைக் குறிக்க, 'இவை' என்னுஞ்சொல் மாத்திரம் தனியே பொருள்குறியாதுநிற்பதை ஒருவாறு விளக்குதல் இவ்வாக்கியங்களின் நோக்கமாம். இக்கருத்து; "இனி இவையென்னுஞ்சொல் பொருளின்றால், அஃது என்செய்யுமென்றார்க்கு, அதுவும் பயற்றினையே சுட்டிற்றாகலான் அமைக என்பது கருத்து" என மேல்வரும் உரைப்பகுதியானும் வலியுறும்.

ஆகவே, "பயறென்னுஞ்சொல்லாற் பயன் உணரப்பட்டது" என்று அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருளொடுபொருந்தவில்லை. அது, பழையபிரதியில், பயறென்னுஞ்சொல்லாற் பயறுணரப்பட்டது என்று திருத்தமாக விளங்குகின்றது. எழுத்துருவொத்தலால், வல்லின றகரவுகரத்தை னகரவுகரமாகக் கருதி ஏடுவாசிப்போர் செய்த தவறு இது. 'பயறுணரப்பட்டது' என்பதை 'பயனுணரப்பட்டது' என்று படித்துக்கொண்டு, பின்னும் அதனைச் சந்திபிரித்து, 'பயன் உணரப்பட்டது' என்று படிபெடுத்ததால் இப் பிழைப்பாடம் நேர்ந்துவிட்டது.

பரிசோதனம் 4. (கிளவியாக்கம் 41.) "சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும், இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்" என்பது சூத்திரம். இதன் பொருள்;—சிறப்புப்பெயரும் இயற்பெயரும் ஒருவருக்கு உளவாயின் அவரைப் பெயர்வழங்குங்கால் சிறப்புப்பெயரை முற்கூறி இயற்பெயரைப் பிற்கூறுக என்பதாம். 'ஏனாதி நல்லுதடன்' என்பது

போல்வன இதற்கு உதாரணம். இதனுள் ஏனாதி—சிறப்புப்பெயர்; நல்லுதடன் - இயற்பெயர்.

இதன் உரைத்தொடக்கத்தில், இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின்; இதுவும் ஒருபொருண்மேல் இருபெயர்வழுக் காத்ததுநுதலிற்று என்றவாக்கியம் அச்சுப் புத்தகத்தில் உள்ளது. அது பழைய பிரதியில், "இதுவும் ஒருபொருண்மேல் இருபெயர் வழுக் காத்தது." என்ற அளவில் முற்றி நிற்கின்றது. இதுவே திருத்தமுடையது. காத்ததுநுதலிற்று என்பது இனிதினியையாது. காத்தல்நுதலிற்று என்றேனும் இருக்கவேண்டும். இதுகிடக்க.

இச்சூத்திர வுரைக்குப்பின், "வ ர லா று: ஏனாதி நல்லுதடன்; சோழன் நலங்கிள்ளி எனவரும்" என்று அச்சிடப்பட்டுள்ளது. சிறப்புப்பெயரை மூற்கூறி இயற்பெயரைப் பிற்கூறியதற்கு ஏனாதி நல்லுதடன் என்பது எடுத்துக்காட்டாகும்; சோழன் நலங்கிள்ளி என்ப தாகாது. ஏனெனில் சோழன் என்பது சிறப்புப்பெயரன்று. உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் தாமே, "சிறப்புப்பெயரென்பன சிறப்புடைய மன்னராற் பெறுவன" என்று விவரித்திருக்கிறார். ஆகையால் அவ்விடத்தில் அவ்வுதாரணத்தை அவர் காட்டியிருக்க இயலாது. பழைய சுவடியிலும் இது தவறாகவே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மூலமான ஏட்டுப்பிரதியை எழுதினோர்யாரோ அதனைப் பிறழ்ச்சிவகையால் அவ்விடத்துச் செருகிவிட்டனர்போலும். ஏனாதி நல்லுதடன் என்பதனோடு மற்றுமோர் உதாரணம் உரையாசிரியர் காட்டியிருக்கக் கூடுமாயின், அது சேனாவரையர் காட்டிய 'காவிதி கண்ணந்தை' போன்றதாக இருத்தல் வேண்டும். இது நிற்க.

சூத்திரத்திலுள்ள, "சிறப்பினாகிய பெயர்நிலைக்கிளவிக்கும்" என்ற உம்மையின் பொருளை இளம்பூரணர் விரித்துரைக்கின்ற பகுதியும் குற்றங்குறைகளுடன் காணப்படுகிறது. அப்பகுதிபற்றி இதுவரை யானறிந்த அளவில் மூன்று பிரதிபேதம் உள்ளன. அவை வருமாறு;—

(1) "உம்மையாற் பிறப்பினாகிய பெயர்க்கும், தொழிலினாகிய பெயர்க்கும், கல்வியினாகியபெயர்க்கும் இயற்பெயர்களை வழியேவைத்துச்

துச்சொல்லுக. வரலாறு: பார்ப்பான் கண்ணன்; வண்ணான் சாத்தன்; எனவரும். கல்வியினாகியகாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க."

—அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

(2) "உம்மையால் உறுப்பினாகிய பெயர்க்கும், கல்வியினாகிய பெயர்க்கும் கொள்க. உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க."

—கீழ்க்குறிப்பிற்கண்ட வேறுபிரதியின்பாடம்.

(2) "உம்மையாற் பிறப்பினாகிய பெயர்க்கும் கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க."

—அச்சுக்குவாராத பழையபிரதியின் பாடம்.

இங்ஙனம் ஒரொருபிரதியில் ஒரொருவகையாக எழுதப்பட்டிருப்பதே இவ்வுரைப்பகுதி சிதைந்தும் பிறழ்ந்தும் இருப்பதை நன்கு விளக்கும். ஆகையால் இம் மூவகைப் பாடங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து, இவ்வுரையின் முதற்பகுதியில் சோழன் நலங்கிள்ளி என்று உதாரணங் காட்டியிருப்பதையும் அவற்றோடு கூட்டி ஆராய்ந்தால் இவ்விடத்து இளம்பூரணரெழுதியவுரையின் உண்மைப்பாடத்தை ஒருவகையாக உய்த்துணர்தல் கூடும்.

'சோழன் நலங்கிள்ளி' என்பது குடியினாகிய பெயர்ப்பின் இயற்பெயர் வந்ததற்கு உதாரணமாகைபால், இங்கு உம்மையாற் கொள்ளப்பட்டபெயர்களில் அதுவும் ஒன்றாயிருக்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. 'கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க' என்னும் வாக்கியத்திற் பொருட்பேறின்மையால், அது 'கல்வியினாகியபெயர்க்கும் உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' என்று ஆதியில் உரையாசிரியர் எழுதியிருந்ததொரு வாக்கியத்தின் சிதைவாயிருக்கவேண்டுமென்று விளங்குகிறது. 'கல்வியினாகிய' என்பதன்பின்னர் 'பெயர்க்கும் உ' என்பது வரையுள்ள எழுத்துக்கள் ஏடெழுதுவோர் பார்க்கினாலோ வேறுகாரணத்தினாலோ விடுபட்டிருக்கலாம்; அப்பொழுது அதன்மேலுள்ள 'தாரணம்' என்பதைக் 'காரணம்' என்று படித்துக்கொண்டு பொருளுணர்ச்சிகருதாது எவரோ ஒருவர் வாக்கியத்தை எழுதிமுடித்த குற்றத்தால் பிழைப்பாடம் நேர்ந்தது; என்று கொள்ள இடமுண்டு.

ஆகவே இங்ஙனம் ஆராய்ந்துகண்ட அவ்வுரைப்பகுதியின் உண்மைப்பாடம் வருமாறு:—

"உம்மையாற் குடியினாகிய பெயர்க்கும், பிறப்பினாகிய பெயர்க்கும், தொழிலினாகிய பெயர்க்கும், உறுப்பினாகிய பெயர்க்கும், கல்வியினாகிய பெயர்க்கும் இயற்பெயர்களை வழியேவைத்துச் சொல்லுக என்பது. வரலாறு: சோழன் நலங்கிள்ளி; பார்ப்பான்கண்ணன்; வண்ணான் சாத்தன்; எனவரும். உறுப்பினாகிய பெயர்க்கும் கல்வியினாகிய பெயர்க்கும் உதாரணம் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க"—

என்பதாம். இவ்வாராய்ச்சி முடிபு அறிஞர்க்கு உடன்பாடாயின் அச்சுப்புத்தகத்தின் பாடத்தை இங்ஙனமே திருத்தமாக மாற்றிக்கொண்டுவிடலாம். இது நிற்க.

உறுப்பினாகிய பெயரும் கல்வியினாகிய பெயரும் அக்காலத்து மிகுதியாகப் பயிலாமல் அருகியிருந்தமைதோன்ற, அவற்றை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க என்று உரையாசிரியர் விடுத்தனரென்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது மாணாக்கர்க்கு உய்த்துணர்வுபெருக்கல்வேண்டி அவர் அங்ஙனம் செய்தனரென்றுகொள்வதும் சாலும். ஆகவே, 'அவை அவர்க்கு ஐயப்பாட்டிற்கிடனாயிருந்தன' வென்று அச்சுப்புத்தகத்தின் பதிப்பாசிரியர் முன்னுரையிற் குறிப்பெழுதியிருப்பது வேண்டுவதின்று சேனாவரையர்காட்டியவாறே, குருடன் கொற்றன்; தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன் என்பன முறையே அவற்றிற்கு உதாரணமாகும். இளம்பூரணர் இவற்றை அறியாதவரல்லர்.

[தொடரும்.]

T. N. அப்பனையங்கார்,

மதுரை.

உ

கடவுள் துணை.

வெள்ளிவீதியார்.*

கற்பிற் சிறந்தவெள்ளி வீதியார் கட்டுரைத்த
நற்பாப் பதினான்கி னன்னயமா—எற்கமைந்த
அற்ப அறிவி னளந்துரைப்ப தற்கருளும்
தற்பரன் செங்கமலத் தாள்.

க. முன்னுரை.

சங்கமருவிய தொகைநூல்கள், பன்னூறு தண்டமிழ்ச்சான்றோர்கள் பாடிய செந்தமிழ்ப்பாக்களால் தொகுக்கப்பட்டவை. அச்சான்றோர்களுள் பாடினோர்களாகவும், புலவர்பாடும் புகழுடையோர்களாகவும் பல நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார்கள் திகழ்கின்றார்கள். அம்மெல்லியலார்களுள் வெள்ளிவீதியார் என்னும் புலமைசான்றாரும் ஒருவராவர்.

இவர், தமிழ்மூதாட்டியாம் ஔவைப்பிராட்டியாரால்,

"நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை
வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்
செலவயர்ந் திசினால் யானே" (அகம். கசஎ)

என்ற வரிகளாலும் ஆசிரியர் உச்சிமேற்புலவர்கொள்நச்சினார்க்கினியரால்

"மக்க ளுதலிய வகனைந் திணையுஞ்
சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்."

என்ற தொல்காப்பிய அகத்திணையியற் சூத்திர (கரு) உரையிலே மேலே காட்டிய வெள்ளிவீதியைப்போல என்ற அகநானூற்றுவரிகளின் பொருளைவிரிக்குமுகத்தாலும் சிறப்பிக்கப்பட்டவர்.

---

*இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் 33-ஆம் வருஷோத்ஸவக் கொண்டாட்டத்தில் புலவர்கூட்டத்திலே படிக்கப்பட்டது.

2

இவர் இயற்றியனவாக நற்றிணையில் மூன்று, குறுந்தொகையில் எட்டு, அகநானூற்றில் இரண்டு, திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்று ஆகப் பதினான்குபாக்கள் படிக்கப்படுகின்றன.[1] அவற்றுள், குறிஞ்சித் திணைக்குரியன நான்கு. மருதத்திணையைச்சேர்ந்தன இரண்டு. நெய் தற்றிணைக்குற்றன மூன்று. பாலைத்திணையைப்பற்றியன நான்கு. சிறப் புப்பாயிரம் ஒன்று.

இவர், தலைவனைப் பிரிந்தமைக்காற்றாது வருந்திப்பாடிய பாக்கள் கற்போர்மனத்தைக் கரையச்செய்வன. தம்முடைய பாக்களில் இவர் பெரும்பாலும் தமது வரலாற்றையே குறித்துள்ளார் என்பது சான் றோர் பலரது கருத்தாகும். இவருடைய பாக்களில் பண்டைத்தமிழ் நாட்டு வரலாறுகளுட் சிலவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பாக்கள் பல நயங் களும் பொருந்தியன.

உ. ஊரும் பெயரும்.

இவர் இயற்றிய பாக்களால் இவரது ஊரும் பெயரும் இன்ன என்று துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை; பிறநூல்களாலும் அறிந்துரைத் தற் கியலவில்லை. எனினும், இவர், தமது அகப்பாட்டு (சடு) ஒன்றில் சேர, சோழநாடுகளில் நிகழ்ந்த வரலாறுகளைக் கூறுகின்றமையாலும், அவ்விருநாடுகளிலும் பெரிதும் தொடர்புபூண்ட ஔவையாரால் சிறப் பிக்கப்படுகின்றமையாலும் இவர், அவற்றுள் ஒன்றைத் தமது பிறப் பிடமாகக் கொண்டவராயிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டாகிறது.[2]

---

[1] நச்சினார்க்கினியர் தமது தொல்காப்பிய அகத்திணையியற் சூத்திர (கரு) உரையிலே "வெள்ளிவீதியார்பாட்டு" என்று குறிப்பிடும்,

"கன்று முண்ணாது.........கவினே"

என்ற குறுந்தொகைப்பா (உஎ) அச்சுப்பிரதியிலே கொல்லனழிசி பாடியதாகப் பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

[2] "மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்தெருவிலிருந்ததனால் இப்பெயர் பெற் றார் போலும். இயற்பெயர் புலப்படவில்லை." என்று இவரைப்பற்றித் தாம் எழுதிய குறிப்பில் (நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு. பக்கம் எக.) ஆசிரியர் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் வரைந்துள்ளார்கள்.

௩. சமயமும் மரபும்.

"செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே—செய்யா
அதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை
இதற்குரிய ரல்லாதா ரில்"

என்பது இவர் இயற்றிய திருவள்ளுவமாலை (உ௩) வெண்பா. இதில் இம்மெல்லியலார் வேதத்தை மக்களால் ஆக்கப்படாத சிறப்புடைய தெனப்பொருள்படும் "செய்யாமொழி" என்ற தொடரால் குறிப்பிடு கிறார்; "செய்யா அதற்குரிய ரந்தணரே" என்றும், "ஆராயின் ஏனை இதற்குரியர் அல்லாதார் இல்" என்றும் கூறுமாற்றால், வேதத்தை ஓதி மகிழும் உரிமையைப் பெற்றிராத தமக்கும் தம்போன்றார்க்கும் உபகார மாக, அதற்குச்சமமான, தம்மால் பொய்யாமொழி எனச்சிறப்பிக்கப் பெற்ற, திருக்குறள் கிடைத்த பெருமகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறார். இவற்றால் இவர் வேதவழக்கொடுபட்ட கொள்கையினை உடையவர் என் பதும், வருணப்பாகுபாட்டை ஒத்துக்கொண்டவர் என்பதும் அறியப் படும்.

௪. கற்பு.

"உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந்தன்று"

(பொருள், உஉ)

என்பர் ஒல்காப்பெருமைத் தொல்காப்பியனார். இம்மெல்லியலாருடைய பாக்கள் இவரது கற்புமேம்பாட்டை இனிது விளக்குவன. இவர், தமது ஆருயிர்த்தலைவனைப் பிரியநேர்ந்தகாலத்துத் தனித்து உயிர் வாழ ஆற்றாராய் அவனைக் காணவேண்டிக் காடுமேடுகளிலும் நடந்து பெரிதும் வருந்துவாராயினர். இவருடைய பாக்களால் இவர் தமது தலைவன்பால் வைத்துள்ள அன்பின் பெருக்கை இத்துணைத்தென, அறிந்துகொள்ளலாகும்.

"அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன் று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னேங்குமணற் சிறுசிறைத்
தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதாக் கைந்நில் லாதே" (குறு. கசசு)

இஃது, உடன்போக்குணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது.

"அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போ ரிருந்தனர் கொல்லோ
தண்டுடைக் கையர் வெண்டலைச் சிதவலர்
நன்றுநன் றென்னு மாக்களோ
டின்றுபெரி தென்னு மாங்கண தவையே" (குறு. கசசு)

இது 'வரைவு மறுப்பவோ' எனக் கவன்ற தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

"சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்
தெற்றென விறீஇயரோ வையமற்றியாம்
நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே
பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டைபோல்
எமக்குப் பெரும்புல வாகி
நும்மும் பெறேஎ மிறீஇயரெம் முயிரே" (குறு. கசுசு)

இது, கற்புக்காலத்துத் தெளிவிடை விலங்கியது.

"அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்
தகாஅன் போலத் தான்றீது மொழியினும்
தன்கண் கண்டது பொய்க்குவ தன்றே
தேக்கொக் கருந்து முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தைக்
கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே" (குறு. உசு)

இது, தோழி அறத்தொடுநின்றது.

"எல்லிற் றென்னுன் வென்வே லேந்தி
நசைதர வந்த நன்ன ராளன்
நெஞ்சுபழு தாக வறுவியன் பெயரின்
இன்றிப் பொழுதும் யான்வா ழலனே" (அகம். ௩௬௨)

இஃது இரவுக்குறி.

இப்பாக்களின் கருத்துக்களையும், நயங்களையும் ஆராய்வார்க்கு இந்நல்லிசைப்புலமைமெல்லியலாரின் கற்புமேம்பாடு இனிது புலனும்.

ரு. வரலாற்றுக் குறிப்பு.

"அலரே, அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுத றுமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரியர்
இன்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம் சரு)

என்ற வரிகளால் இவர், அன்னி என்னும் சிற்றரசன், சோழநாட்டுக் குறுக்கையிலிருந்த திருவழூந்தூர்த் திதியனுக்குரிய காவன்மரமாகிய புன்னையை வெட்டிவீழ்த்தியகதையினைக் குறிப்பிடுகிருர்.

"யானே, காதலற் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்
தாதி மந்தி போலப் பேதுற்
றலந்தனெ னுழல்வென்" (அகம். சரு)

என்ற வரிகள் காதலனைக் காவிரிகொள்ள வருந்திய ஆதிமந்தியின்கதை யைக் குறிப்பிடுகின்றன.

"பொலந்தார்க், கடல்கால் கிளர்ந்த வென்றி நல்வேல்
வான வரம்ப னடன்முனை" (அகம். சரு)

என்ற வரிகள், சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவனது போர்ச் செய்தியைக் கூறுகின்றன.

சா. பாக்களின்சிறப்பு

இடைச்சுரத்துச் செவிலித்தாய் கையற்றுச் சொல்லியதாக வரும் பாட்டு இவர்மாட்டுள்ள அன்பின் இயல்பை அறிவிக்கின்றது.

"காலே பரிதப் பினவென் கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே
அகலிரு விசும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றவிவ் வுலகத்துப் பலரே" (குறு-௪௪)

என்பதில் பயின்றுவரும் "கண்ணே, நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே" என்ற பகுதி அறிந்து இன்புறத்தக்கது. "வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும்" (௧௨௬௧) என்ற திருக்குறட்பகுதியும் சேர ஆராயத்தக்கது.

பிரிவிடை அழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியதாகவுள்ள,

"நிலந்தொட்டுப் புகாஅர் வான மேறார்
விலங்கிரு முந்நீர் காலிற் செல்லார்
நாட்டி னாட்டி னூரி னூரில்
குடிமுறை குடிமுறை தேரின்
கெடுநரு முளரோநங் காத லோரே." (குறு-௧௩௦)

என்ற பா, தொடங்கிய தொழிலை நிறைவேற்றுவதில் இவருக்கிருந்த போற்றலைப்புலப்படுத்துவதுடன் கற்போர்க்கு நகைச்சுவையினை விளைவிப்பதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

இவரது நாரைவிடுதூது நன்றிமறத்தல் தீயது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது.

"சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே
துறைபோ கறுவைத் தூமடி யன்ன
நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே
எம்மூர் வந்தெம் மொண்டுறைத் துழைஇச்
சினைக்கெளிற் றார்கையை யவரூர்ப் பெயர்தி
அனையவன் பினையோ பெருமற வியையோ
ஆங்கட் டீம்புன லீங்கட் பரக்கும்
கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே" (நற்-௭௦)

"திங்களுந் திகழ்வா னேர்தரு மிளநீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோ வாதே
ஒலிசிறந் தோதமும் பெயரு மலிபுனல்
பல்பூங் கானன் முன்னிலைத் தாழை

சோறுசொரி குடவயிற் கூம்புமுகை யவிழ
வளிபார் தூட்டும் விளிவி னூற்றமொடு
மையிரும் பனைமிசைப் பைதல வுயவும்
அன்றிலு மென்புற நரலு மன்றி
விரல்கவர்ந் துழந்த கவர்வி னல்யாழ்
யாம முய்யாமை நின்றது
காமம் பெரிதே களைஞரோ விலரே." (நற்-ங௧௫)

இது, காமமிக்க கழிபடர்கிளவி மீதூர்ந்து தலைமகள் கூறியது.

"நிலவே, நீனிற விசும்பிற் பல்கதிர் பரப்பிப்
பான்மலி க்கடலிற் பரந்துபட் டன்றே
ஊரே, ஒலியிருஞ் சும்மையொடு மலிதொகு பீண்டிக்
கலிகெழு மறுகின் விழவய ரும்மே
கானே, பூமலர் கஞலிப பொழிலகந் தோறும்
தாமமர் துணையொடு வண்டிமி ரும்மே
யானே, புனையிழை ஞெகிழ்த்த புலம்புகொ ளவலமொடு
கனையிருங் கங்குலுங் கண்படை யிலனே
அதனால், என்னொடு பொருங்கொலிவ் வுலகம்
உலகமொடு பொருங்கொ லென் னவலமுறு நெஞ்சே"
(நற்-ஙசஅ)

இது, வேட்கைபெருகத் தாங்கல்ளாய் ஆற்றாமைமீதூர்கின்றாள் சொல்லியது.

கற்போர்க்குக் கழிபேருவகையைத் தந்து இன்பம் பயக்கும் இயற்கை நவிற்சி இனிதமைந்த இவ்விரண்டுபாக்களும் பிரிந்தோர் படும் துன்பத்தைப் பெருக்குவனவற்றை ஒருசேர அறிவிப்பனவாய் அமைந்துள்ளமை ஆராயத்தக்கது. இங்கே "பூமலர் கஞலிய பொழிலகந்தோறும்—தாமமர் துணையொடு வண்டிமிரும்மே" என்ற வரிகளின் பொருள்நயம் உய்த்துணரத்தக்கதாம். இத்தகைய பாக்களை யாத்தற்குரிய ஆற்றலுடையவர் எத்துணைச் சிறந்த அன்பும் நுட்பபிற்சியும் உலகியலறிவும் உடையராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் கூர்ந்துநோக்கத்தக்கது.

"ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போல" (குறு. ருஅ)

என்ற வரிகள், தானே செய்துகொள்ளவும், பிறரால் செய்வித்துக்கொள்ளவும் இயலாமல் வருந்தும் நிலைமைக்கு உவமையாகின்றன.

"அடன்முனைக் கலங்கிய
உடைமதிலோ ரரண்போல
அஞ்சு வருநோய்" (அகம். சரு)

என்ற வரிகள், வருகின்ற இடையூற்றைத் தடுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலற்ற நிலைமைக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

"அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்" [1] (குறு. உசு)

என்றவரிகளால் அறியப்படும் உள்ளுறை ஆழ்ந்த கருத்துடன் திகழ்கின்றது.

"பாம்புடை விடர பணிநீ ரிட்டுத்துறைத்
தேங்கலந் தொழுக யாறுநிறைந் தனவே
வெண்கோட் டியானை பொருத புண்கூர்ந்து
பைங்கண் வல்லியங் கல்லளைச் செறிய
முருக்கரும் பன்ன வள்ளுகிர் வயப்பிணவு
கடிகொள வழங்கா ராறே யாயிடை
எல்லிற் றென்னுன் வென்வே லேந்தி
நசைதர வந்த நன்ன ராளன்

---

[1] "விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத் தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்" (ஐங். மஞ், எ)
என்ற வரிகள் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

நெஞ்சுபழு தாக வறுவியன் பெயரின்
இன்றிப் பொழுதும் யான்வா ழலனே
எவன்கொல் வாழி தோழிநம் மிடைமுலைச்
சுணங்கணி முற்றத் தாரம் போலவும்
சிலம்புநீடு சோலைச் சிதர்தூங்கு நளிர்ப்பின்
இளங்குவெள் ளருவி போலவும்
நலங்கொண் டனவாற் றிங்களங் கதிரே" (அகம். ௩௬௨)

இஃது இரவுக்குறிச்சிறைப்புறமாகத் தோழிசொல்லியது. இதிற் குறிப்பிடும் ஆற்றினேதமும் இடையூறும் அறிந்து மகிழத்தக்கன. இங்கே குறிக்கப்படாத வேறு பலசுவைகளும் அறிஞர்களுக்கு விளங்கும் என்பது மிகையர்காது.

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்று" (குறு-௫அ)

இவ்வரிகள்

"நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு" (எ௮௪)

என்ற திருக்குறளையும்,

"வெண்மணல் விரிந்த வீததை கானல்
தண்ணந் துறைவன் றணவா வூங்கே
வாலிழை மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்
மாலையோ வறிவேன் மன்னே மாலை
நிலம்பரந் தன்ன புன்க ணுடைம்
புலம்புடைத் தாகுத லறியேன் யானே." (குறு-௩௮௬)

என்பது

"மாலைநோய் செய்தன் மணந்தா ரகலாத
காலை யறிந்த திலேன்" (௧௨௨௬)

"செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை." (௧௧௫௧)

என்ற திருக்குறட்பாக்களையும் நினைப்பூட்டுகின்றன.

எ. முடிவுரை.

இதுகாறும் குறித்த செய்திகள் இந்த நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலாரைப்பற்றி ஓரளவு தொகுத்துக்கூறுவனவாகும். இங்கே கூறப்பட்ட அனைத்தும் அம்மெல்லியலார் இயற்றியருளிய பாக்களின் துணைகொண்டே வரையப்பட்டன. ஆராய்ச்சிவல்ல பெரியோர் இதனை இன்னும் விரித்தும் விளக்கியும் எழுதலாகும். இங்கே கூறியுள்ளவற்றின் தவறுகளைத் திருத்தியும், அறியாமையால் தொகுத்துக்கூற இயலாதொழிந்த இன்றியமையாச் செய்திகளைச் சேர்த்தும் பூர்த்திசெய்தல் கற்றறிந்த சான்றோர் கடமையாம்.

வித்தகப்பா யாத்தவெள்ளி வீதியார் சொற்பொருளால்
எத்துணையு மாற்றலிலா ஏழையேன்—மெத்தத்
துணிவுகொடு சொற்றனனால் சொற்புலவீ ரேற்றிங்
கணிபெறச்செய் தாண்மி னளித்து.

ஊ. சா. வேங்கடராமன்.

தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

* மனுஷ்யத்வம்.

(மக்கட்டன்மை.)

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ V. S. இராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், B.A., B.L. அவர்கள்.

மனிதராய்ப்பிறந்தோர் என்னசெய்யவேண்டுமென்பதை இக்காலத்து மனிதர்களில் பலர் அறியவில்லை. தங்களைப் புண்ணியபுருஷர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்ற மனிதர்கள் உலகத்தில் பலர் இருக்கிறார்கள். மறுமைக்காக இம்மையிலேயே புண்ணியத்தைத் தேடிவைத்துக்கொள்வதே மனிதர்களின்நோக்கம் என்று பேச்சளவில் மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு செய்கையில் அதை நினைப்பதே இல்லை. மறுமையுண்டென்பதையே சிலர் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. மறுமை உண்டென்பதை எல்லாச் சமயவாதிகளும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்திலேயே புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்வது இன்றியமையாததென்று நினைக்கிறார்கள்.

ஆனால் புண்ணியம் என்பது யாது என்கிற விஷயத்தில் அவர்களுக்குள் கொள்கைவேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. கட்குடித்தல் மறுமையில் கேட்டை விளைவிக்குமென ஒருசாராரும், அதுவே நன்மையை விளைவிப்பது என மற்றொருசாராரும் (தேவிபூஜையில் வாமமார்க்கத்தைச்சேர்ந்தவர்கள்) நம்புகிறார்கள். மறுமைக்காகப் புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது என்பது உண்மையானால் அந்தப் புண்ணியமென்பது யாது, அதை எவ்வகையால் தேடிக்கொள்ளவேண்டும் என்பதைப்பற்றி இதுநாள்வரை யாதொருமுடிவும் ஏற்படவில்லை.

அந்தணர்களிடம் அன்புடைமை, கங்கைநீராட்டு, துளசிமாலையணிதல், ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலியவையே புண்ணியகர்மங்களெனப் பலர் மனதில் கொள்ளுகிறார்கள். வேறுசிலர் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்ஒரு

---

* இது, சில ஆண்டுகளுக்குமுன் வங்காளதேசத்தில் விளங்கினவரும், வங்கபாஷையிற் சிறந்த பண்டிதரும் கவியுமான ஸ்ரீ பாபு, வங்கிம்சந்திரசட்டோபாத்தியாயரால் வெளியிடப்பெற்ற வியாஸத்திலிருந்து எடுத்துத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தது. "சங்கீதம்" என்றதைப்பற்றிச் சென்ற மாதப்பகுதியில் பிரசுரித்ததும் அந்த மகானுடைய வியாஸத்தின் மொழிபெயர்ப்பேயாம்.

தொழிலும் செய்யாதிருத்தல், கோயிலுக்குச் (Church) சென்று கண்களை மூடிக்கொள்ளுதல், பிறமதங்களில் வெறுப்படைதல் இவைகளை புண்ணியகர்மங்களெனக் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் கொள்கைகள் எங்ஙனமிருப்பினும் தானம், தயை, உண்மையுரைத்தல் முதலியவை புண்ணியகர்மங்களென்பது எல்லாச்சமயத்தாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே.

இவைகளே நமது உயிர்வாழ்க்கையின் ஒழுக்கமென்பதை நம்பி அவைகளைக் கடைப்பிடித்தல் மிகவும் நல்லது. பெரும்பாலார் இவைகளை உள்ளன்போடு செய்வதில்லை. உயிர்வாழ்க்கையின் உண்மையான நோக்கம் இன்னதென்று ஆராய்ச்சிசெய்வதில், மனிதர்களுக்குள் இன்றுவரை முடிவுபெறாமலே விவாதிக்கப்பட்டுவருகிறது. எல்லையற்ற சமுத்திரத்தின் மிகவும் ஆழமான நீர்நிலையில் மிக நுண்ணியவான உயிர்வகைகள் வாழ்கின்றன என்று தெரிந்துகொண்டு மனிதர்கள் நூறாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னமேயே மனக்கலக்கமுற்றார்கள். ஆனால் நாம் இந்த உலகத்திலிருந்து எதைச் செய்தல்வேண்டுமென்பதைத் துணிவதில் அவர்கள் யாதொருமுயற்சியையும் செய்யவில்லை. தங்களுடையவும் தங்களைச் சார்ந்தவர்களுடையவும் வயிற்றைவளர்ப்பதிலும் ஐம்புல இன்பங்களை ஆரத் துய்ப்பதிலும் மனிதப்பிறப்பு பயனுடையதாவதென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். அவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பயனொன்றிருக்கிறதென்பதை அவர்கள் நினைக்கவேயில்லை. வயிறுவளர்ப்பதைத் தவிர்த்தும் பொருளீட்டலைத் தவிர்த்தும் சிறந்ததொருபயனையடைய வேண்டுமென்ற முயற்சியைச் செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைக்கவேயில்லை. அவர்கள் கொள்கைப்படி லாபத்தைப்பெறுவதற்கு முதன்மையாயுள்ளவை பொருளும், அரசுரிமையும், புகழுமாம். ஆகையால் பொருளும், உயர்ந்த நிலைமையும், புகழுமாகிய இவைகளைத்தேடுதல் இன்றியமையாததென்பதை எல்லாச்சமயிகளும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இம் மூன்றின் சேர்க்கையையே உலகத்தில் செல்வமென்று ஜனங்கள் வழங்குகிறார்கள். இவை மூன்றும் ஒன்றுசேர்வது மிகவும் அரிது. இவைகளில் இரண்டேனும் ஒன்றேனும் இருந்தாலும், அல்லது மிகுதியாகப் பொருள்மட்டுமிருந்தாலும் அதுவே செல்வமென்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

செல்வத்தை விரும்பியே காலத்தைக்கழிப்பதாலும் அதை அடைவதே வாழ்நாளின் நோக்கமென்று நினைப்பதாலும் மக்கட்டொகுதிக்குக் கெடுதியுண்டாகிறது. அதனாலேயே உயர்வு தடைப்படுகிறது. சிறிதளவு பொருளாசை மனிதருக்கு நன்மைசெய்யக்கூடியதே. பொருளில் ஆசை வைப்பதே மிகவும் கெட்டதென்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால் பொருள் தேடுவதே பிறப்பின்பயன் என்று நினைப்பதே கேட்டைவிளைப்பதாம். இவ்விதமான எண்ணம் சாதாரண மனிதர்களிடம் மட்டும் இல்லை. சிறந்த பண்டிதர்களிடமும் அரசர்களிடமும்கூட உள்ளது. பொருள் தேடுதற்குள்ள ஆசையே உயிர்வாழ்க்கைநோக்கத்தின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாயிருக்கிறதென்று நினைக்கிற பெரியோர்கள், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது அருகித்தோன்றுகிறார்கள். சாக்கியஸிம்ஹர் (புத்ததேவர்) அரசிபற்செல்வத்தை மறுமைக்குத்தடையாயிருக்கிறதென்று தள்ளிவிட்டார்.

பகவான் புத்தர் உபதேசித்தருளியதாவது:—உலகவியாபாரத்தைச் சித்தத்திற்கொள்ளுவதே கெடுதியைத் தரக்கூடியது; மனிதன் எல்லாவற்றையும் துறந்தவனாய் வீடுபேற்றை விரும்பிக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும்; புறம்பான பற்றுக்களை விலக்கிவிட்டவர்களான துறவிகள் பலர் மனிதர்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்துகொண்டிருப்பதை நாம் கண்கூடாகக்காண்கிறோம். இவ்வுலகமானது சுவர்க்கத்தை யடைவதற்காகப் புண்ணியகர்மங்களைச் செய்தற்குரிய இடமேயாகும். பரலோகத்தில் இன்பத்தை விளைவிக்கக்கூடிய செய்கைகளையே நாம் இவ்வுலகத்துச் செய்துவரவேண்டியது இன்றியமையாதது.

முதலாவது:—இக்காரியங்கள் எவை என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். அவற்றுள் கொள்கைவேறுபாடுண்டு. அவைகள் இவை என்று துணிவதற்கும் தக்க சான்றுகளில்லை.

இரண்டாவது:—பரலோகமொன்றிருக்கிறதென்று நிரூபிப்பதற்கும் போதிய சான்றுகளில்லை.

மூன்றுவது:—பரலோகமென்பது உண்மையாயிருந்தாலும் இவ்வுலகம் கேவலம் பரீக்ஷைமாத்திரமாய் இருந்தாலும் இம்மையின்பத்திற்கும் மறுமையின்பத்திற்கும் வேற்றுமை ஏன் தோன்றுகிறதென்பதற்கும் போதுமானவிடை கிடைக்கவில்லை. பரலோகமென்பது உண்மையாயிருக்குமானாலும், அவ்வகையான நற்கர்மங்களால் இவ்வுலகத்திலேயே நன்மைகள் ஏன் கிடைக்கவில்லை என்பதற்குத் தக்ககாரணம் ஒருவராலும் காட்டப்படவில்லை. அறத்தைச் செய்தலால் நன்மைகள் உண்டாகுமென்பது உண்மையானால், அது பரலோகத்தில்மட்டும் நன்மைபயக்கும்; இம்மையில் நன்மைபயவாது என்பது எதனால் காட்டமுடியும்.

கடவுளொருவர் பரலோகத்தில் ஆசனத்திலமர்ந்து நியாயாதிபதியாக விசாரணைசெய்து பாபிகளை நரகக்குழியில்தள்ளிப் புண்ணியம் செய்தவர்களைச் சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்பிவைப்பார் என்ற பழங்கதையை அறிவுடைய மனிதன் நம்பமாட்டான். இவ்வுலகில் தீவினைசெய்பவர்களாயிருப்பவர்களும் இன்பமடைகிறார்கள், அறம்புரிவோர்களும் துன்பமடைகிறார்கள் என்பதை நாம் கண்கூடாகக்காண்கிறோம். ஆகையால் பொருள்தேடுதலே நல்லதென்று பலரும் நினைக்கக்கூடும். அவர்கள் உண்மையறியாமையாலேயே அவ்விதமாக நினைக்கிறார்கள். புண்ணிய கர்மங்கள் பரலோகத்தில் நன்மையைத்தருவனவாயிருந்தால் இவ்வுலகத்திலும் நன்மையைத் தருவனவாகும். ஆனால், பரலோகத்தில் மாத்திரம் நன்மையைத்தருவதும் இவ்வுலகத்தில் நன்மையைத்தாராததுமான புண்ணியகர்மம் யாது? எவ்விதமான மனோவிருத்தியின் பயன் புண்ணிய கர்மமோ அவ்விதமான மனோவிருத்தியிலிருந்து இரண்டுலோகங்களிலும் நன்மை விளையும்.

அதிகாரிகளிடத்துத் தங்களுக்குள்ள அச்சத்தினாலோ, அல்லது, புகழைவிரும்பியோ கொடிய பஞ்சகாலத்தில் பஞ்சநிவர்த்திக்காக ஒரு செல்வமுடையான் மனதில் விருப்பமின்றி மிகுந்த பொற்காசுகளைக்

கொடுத்தாலும் அவன் புண்ணியம்செய்கிறவனுவானு? தானம்செய்வது புண்ணியமே; ஆனல், இவ்விதமாக விருப்பமின்றித் தானம்செய்வது புண்ணியமென்று ஒருவரும் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டார். எவன் பொருளின்மையால் கொடுக்கமுடியாமல் கொடுப்பதற்குக் கையில் பொருளில்லையே என்று வருந்துகிறனே அவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பமடைவானென்பது ஒருதலை. ஆகையால் உள்ளக்கருத்து நல்லதாயிருக்குமானல் பயன் இயல்பாகவே கைகூடும். பரலோகமென்பது இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் நல்ல எண்ணமே மனிதனுக்கு இன்றியமையாதது. உள்ளக்கருத்துக்கள் நல்லவையாயிருந்தால் இயல்பாகவே புண்ணியகர்மங்களைச் செய்வதில் முயற்சிப்பான். அவ்விதமாக பலவேறு மனமுயற்சிகள் சேர்ந்து வீண்கார்யங்களில் செல்லுவதில்லை. கேவலம் ஞானமே அவைகளின் கிரியைகளாகும். ஞானத்தையடையக்கூடியமனேவிருத்திகளைப் பரிசீலனம்செய்வதே மனிதவாழ்க்கையின் நோக்கமாகும்.

இந்த நோக்கத்தையே மனதிற்கொண்டு செல்வம் முதலானவைகளில் வெறுப்புடன் ஒருவன் வாழ்நாளை நடத்துவானுனல் அவனுக்கு மறுபிறப்பு உண்டாகமாட்டாது. அவ்விதமான மனிதர்களின் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவாயிருப்பினும் அவர்களின் ஒழுகலாறே மனிதர்களுக்கு விலைமதிக்கக்கூடாத உரையாணியாயிருக்கிறது. ஜீவனத்தின் உத்தேசசம்பந்தமான இவ்விதமான சிக்ஷையானது வேறோரிடத்திலும் கிடைக்காது. தர்மத்தைப்புகட்டுவதான நீதிசாஸ்திரம், தர்மசாஸ்திரம், விஞ்ஞானம், தர்சனம் முதலான சிக்ஷாசாஸ்திரங்களிலும் நமது துர்ப் பாக்கியத்தால் அவ்விதமான மஹான்களுடைய ஜீவனத்தின் கூடமானதத்துவம்(மறைபொருள்) எளிதில் அறியமுடியாததாகஇருக்கிறது. இத்தகைய பெரியோர்கள் தங்களுடைய சரித்திரங்களை எழுதிவைக்கவில்லை என்பது விசனிக்கத்தக்கதே.

பவஹ ஆடிமீ ௩௧௨ (15—8—'34.)

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் முப்பத்துமூன்றும்வருஷோத்ஸவத்துக்கு

அக்ராஸநராக விஜயம் செய்த சென்னைக் கவர்னர்

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ மகாகனம்பொருந்திய

கான்பகதூர் ஸர் முகம்மது

உஸ்மான்ஸாகிப் பகதூர் K.C.I.E., அவர்களுக்கு

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் அளித்த

வரவேற்புப்பத்திரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை ஆசிரியர்

சு. நல்லசிவன்பிள்ளை இயற்றியது.

ஆசிரிய விருத்தம்

பூவேந்தர் புகழ்பாண்டித் துரைப்பேர் பூண்டோன்
பொன்றாத மெய்யினன்மெய்ப் புலமை வாய்ந்தோன்
பாவேந்தர்க் கைந்தருவாய்த் திகழ்ந்து வாழ்ந்தோன்
பாலவனத்தம்புரந்தோன் பரிந்து காத்த
மூவேந்தர் துதிமதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்
முப்பானின் மூன்றாண்டாய் மொழி விழாவைக்
காவேந்து மெழிற்சென்னை யினிதேயாளும்
கவர்னரென வுலகுபுகழ் கனவானான
தரைபுகழ் கான்பகதூர்ஸர் முகம்மதுஸ்மான்
ஸாகிப் பகதூர் கே ஸி ஐ இ என்னும்
உரைபெறு மாட்சிமைசால் இப் பெரியோன் மேன்மை
யுயர்தலைமையினில் நடத்த உளத்தி லெண்ணி
விரைகமழ்முல்லையந்தாரோன் முகவைமன்னன்
வேந்தர்மொழி யுடன்தமிழும் மிகத்தேர்ந் தோன்தோள்
வரைநிகர் சண்முகராஜேச்வரப்பேர்வேந்தன்
மாமதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் வளர்த்துக் காப்போன்.

எண்ணியாங் குயர்தலைமை வகிக்க வேண்ட
இறைமாட்சி பலவினுக்கு மிடையே யீண்டு
நண்ணியே தமிழருமை யறிந்து கல்வி
நலம்பேணத் தலைவனென நயந்து போந்த
அண்ணலே வருக! சென்னைக்கவர்ன ரான
அருளாள வருக! நினதருமைவாய்ந்த
தண்ணியவிவ் வரவுயர்நல் வரவே யாகித்
தமிழெவணும் தழைக்க நலம் தருக மாதோ.

சென்னைநகர்க் கவர்னருக்கு நகரச் செய்தி
தெரிந்துரைக்குஞ் சிலனெனத் தெளிந்து நின்னை
மன்னர்மதித் தப்பதவி வழங்கப் பெற்றாய்
மற்றுமந்தக் கவர்னருட னிருந்து வாய்மை
மன்னுமந்த்ரா லோசனைசெய் பதவிபெற்றாய்
மகிழ்வொடுபின் கவர்னரெனும் மாண்பும் பெற்றாய்
இன்னுமுயர் பதவிபெற்று நீடு வாழ
எல்லாம்வல்லவன் றிருத்தா ளிறைஞ்சு வாமே.

முப்பான் மூன்றுஞ் சங்கவிழா
முதல்வ னெனவந் திவணுறையும்
தப்பா வாய்மை முகம்மதுஸ்மான்
ஸாஹிப் பகதூரெனும்கவர்னர்
இப்பார் புகழ வாழ்க! சங்கம்
இனிது வாழ்க! சபை வாழ்க!
ஒப்பா ரில்லா முகவையர்கோ
வுவந்தெந் நாளும் வாழியவே.

சக்கரவர்த்தி வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

தன்னுணை யாலுலகந் தாங்கும் ஐந்தாம்ஜார்ஜெனுநம்
மன்னுகுஞ் சக்ரவர்த்தி வாழ்கவே!—எந்நாளும்
அன்னவன்செங் கோலும் அவன்கீழ்க் குடிகளும் நீள்
இந்நிலத்தில் வாழ்க இனிது.

பவஞூ ஆடிமீ ௩௧௨ (15—8—'34.) நிகழ்ந்த

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் முப்பத்துமூன்றாம்வருஷோத்ஸவ மங்களவாழ்த்து.

செந்தமிழ் உதவிப்பத்திராசிரியர்
T. K. இராமாநுஜையங்கார் இயற்றியது.

புத்தமுதின் சுவையுணரும் பொன்னாட்டுப் புலவரினும்
புகழ்மே லோங்கி
முத்தமிழின் சுவையுணரும் தென்னாட்டுப் புலவர்குழாம்
மொய்த்து வாழ
மெத்தமதுப் பொழிபொழில்சூழ் மதுரையில் இத்தமிழ்ச்சங்கம்
விளைந்து நாட்டும்
உத்தமனும் எழிற்பாண்டித் துரைபுகழால் வாழிபல
ஊழி மாதோ. (1)

அமுத மனைய தமிழோ டறமும் அறிஞர் குழுவும்
அவனி முழுதும் நிலவ அரிய நிதிகள் அருள்வோர்
கமல வயல்கள் புடைசூழ் புதுவையரசர், கவிஞர்
கருது முகவையதிபர், கலைகள் நிறையும் மதியோர்
தமது குடையின் நிழலேய் சகல உயிரும் இனிது
தழைய அளிசெய் தகைமை தழுவு கேவுரிவலவர்
அமரும் இவர்கள் நெடுநாள் அகில உலகும் மகிழ
அரசு புரிய அருள அமலன் அடிகள் பணிவாம். (2)
தமிழினிது தழைய நிதியுதவு மவர்கள்
தகவுமிகு நகர தனிகர்குல மணிகள்
அமுதனைய கவிதை புனைபுலவர் இவர்கள்
அவனிமிசை நெடிது நிலவிநல முறவே. (3)

முத்தமிழும் சிறந்தோங்க முயல் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்
எத்திசையும் இசைபரவ இனிதூழி வாழியவே. (4)

இத்திருநா ளவைத்தலைமை யேற்றசென்னை மாகாண
மெத்துபுகழ்க் கவர்னரென மேதினிபோற்றிய பெருமான்
உத்தமன் கான்பஹதூர் ஸர் முஹம்மதுஸ்மான் உலகமிசை
நித்தம்உயர் பதவிபெற்று நீடூழி வாழியவே. (5)

உலகமெலாம் பொதுநீக்கி ஓராழி செலுத்திவரும்
அலகில்புகழ் ஐந்தாம்ஜார்ஜ் அரசர்பிரான் வாழியவே. (6)

இனிய செந்தமிழ் தழைக்கவே இறைவர்
இகலொழிந்தருள் சுரக்கவே
அனைவரும் களிசிறக்கவே தருமம்
அவனியெங்கணும் நிலைக்கவே. (7)